

יום ג', כ"ד בתמוז תשס"ד (13 ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"על כן, שם ה' יתברך בטבע, שכל יחיד שבבני אדם אינו מתייחס אל העולם כי אם על פי פרטיותו ומתגדר בה, ובזה הוא משלים את הראוי לו...." ["עולת ראייה"]
תפקידו של כל אחד הוא לדרוש את חלקו, באמת.

"ולפעמים הוא רואה רצונותיו של חברו כאילו הם מיותרים בעולם; ואילו היתה דעתו קרובה כל כך לציוצרו של חברו כמו שהוא קרוב לשל עצמו, היתה מתחלשת התייחסותו לעצמו, והיה חסרון בהשלמת פרטו, עד שמזה היתה תוצאה לחסרון השלמה של הכלל כולו." הפרטיות, השאיפה להביע את האמת כפי שאני רואה אותה, מפני שבאמת אני לא רואה עכשיו את דעתי של השני כמשלימה לדעתי, נובעת מאותה המגמה של חיבור ואחדות הכל. מאותה המגמה שבסופו של דבר מחברת את הכל והופכת את כל הגילויים השונים למשלימים. אילו חיבורן של הדעות היה מתגלה ברגע הראשון – מעולם לא היו לנו את כל הדעות שהופכות את המעגל לשלם כל-כך.

[כאן, הרב אלון נכנס לדיון על ההבדל המהותי בין אחדות – תרכוב כל הדעות **השונות** לחיבור אחד, לבין אחדות – הומוגנאות, ריבוי של אותה דעה, אותה מחשבה. לעם ישראל התפקיד בעולם להראות כיצד אפשר לחבר את השונה זה מזה לתרכובת אחת חדשה ושלמה. משה רבינו מלמד אותנו על משימה זו בבקשתו למנות מנהיג חדש לרשת אותו, "איש על **העדה**". על בני ישראל להיכנס לארץ, ולרשת אותה, כ"עדה" ולא כ"קהל", כצאן בלי רועה, כפרטים בלי נקודת הרזיות המחברת אותם.]

אבל – הוא מוסיף – מדוע אין הציבוריות הישראלית [התרכובת הנפלאה הזו] יכולה לבוא לידי ביטוי אלא בארץ-ישראל? מדוע "אין אוכלוסין בבבל", ומי שרואה 60 ריבוא יהודים [הוא המספר המינימלי של יהודים כדי שצריך יהיה לברך עליהם "ברוך חכם הרזים"] בבבל לא מברך?

פשוט מאד. כי רק בארץ-ישראל באים הרזים השונים לידי ביטוי. בחוץ לארץ, גם אם שונים הם – יש משהו חיצוני אחד שמאחד את כולם. שמעון ולוי לא כל כך מתווכחים בגלות חרן. שם גם לא פוגשים את המתח עם יוסף. יש משהו מאחד באויב המשותף הנקרא לבן או הנקרא מצרים.

רק כשמגיעים הביתה – אז "**ותצא דינה... לראות בבנות הארץ**" [בראשית ל"ד 1] ואז קופץ רוגזו של יוסף, ורק אז יהודה יורד מאת אחיו [שם פרק ל"ח]. כשמגיעים הביתה מתחילים הוויכוחים, כי כשמתחילה להתממש גאולת הארץ – חושב כל אחד שרק הוא יודע איך בדיוק היא עתידה להתממש, ואיך בדיוק עומד ה' להושיע אותנו. כשנמצאים בגלות, מבינים שזה זמני – אז אין על מה לריב. זה לא שלנו. זה זמני. ל- 70 שנה. ל- 2000 שנה.

ואם תשאלו, **מה בעצם מאחד יותר – הרצון של כל אחד להוביל את המהלך לפי הגישה שלו, או הרצון הברור והאחיד של כולם שהאויב המשותף ימוגר? באופן חיצוני ושטחי, ודאי שהרצון המשותף בנוגע לאויב הוא המאחד. אבל אם מחפשים את העומק – לעולם לא נגיע אל האחדות אם לא יציג כל אחד את הגישה שלו.**

[הרב מ. אלון – "פינחס"]

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שלישי

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ג', כ"ד בתמוז תשס"ד (13 ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

{ההשלמה, בע"ה, מחר}

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שלישי

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל